

РЕШЕНИЕ

№ 27451

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **4930** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Б. С., гражданин на Република И., [дата на раждане], чрез адв. Д., срещу отказ за издаване на виза вид „D“, издаден на 20.03.2026 г. от консулско длъжностно лице в Консулската служба при Посолството на Република България в Д., Република И., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на изискването за форма и мотивираност на административния акт. Поддържа се, че в графа „Допълнителни забележки“ не е посочено кои от представените документи и по какви конкретни съображения не се приемат за годно доказателство за целта и условията на пребиваването, поради което жалбоподателят е лишен от възможност да узнае действителните мотиви на органа и да организира защитата си. Твърди се засягане на правото на зачитане на личния живот по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), доколкото отказът препятства упражняването на надлежно признатото на жалбоподателя право на достъп до пазара на труда. Иска се отмяна на отказа, връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне и присъждане на разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата с писмена защита от 28.05.2026 г. Прави възражение за недопустимост на жалбата по чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, като поддържа, че не е наведено конкретно твърдение за засягане на основно право или свобода по ЕКПЧ. По същество поддържа законосъобразността на отказа, доколкото същият е постановен след съгласувателна процедура с ДАНС по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и

определяне на визовия режим (НУРИВОВР) и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г., позовавайки се на допустимостта мотивите на административния акт да се съдържат в друг, известен на страните документ. Възражава и срещу претендираните от жалбоподателя разности за адвокатско възнаграждение като прекомерни по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице по чл. 3 от АПК, вр. чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ, което е адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, тъй като му налага ограничения. Оспорването е подадено в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Според чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая такова твърдение е изложено в жалбата и то е конкретизирано, т.е. налице е предвиденото в законната разпоредба изключение, допускащо оспорване по съдебен ред на постановен отказ за издаване на виза от съответния тип (в този смисъл вж. определение № 6181/09.06.2025 г. по адм. д. № 5536/2025 г. на ВАС и др.).

От фактическа страна съдът намира за установено следното:

На 06.02.2026 г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза тип „D“ с цел работа в Република България при работодателя „Бул логистик“ ЕООД, на длъжност „Шофьор, товарен автомобил“ (код по НКПД 83322010), с уговорено възнаграждение и шестмесечен изпитателен срок. Към заявлението са приложени копие от паспорта на жалбоподателя, трудов договор с работодателя, лична декларация, диплома за завършено средно образование, надлежно преведено и легализирано свидетелство за управление на МПС, издадено от компетентния индийски орган, и свидетелство за съдимост,

От писмо на Дирекция „Миграция“ при МВР с рег. № 536400-12225/30.01.2026 г. (л. 63) се установява, че на жалбоподателя е предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години въз основа на положително становище на Агенция по заетостта, като работодателят е уведомен да предприеме действия за снабдяване на наетите лица с виза тип „D“ в 20-дневен срок.

По делото е приложена административната преписка, в която се съдържа и материал, обособен в класифициран том, включващ отрицателно становище на ДАНС, изразено в Националната визова информационна система в рамките на съгласувателната процедура по чл. 30, ал. 4 от НУРИВОВР. От съдържанието на преписката извън класифицираната ѝ част е видно, че фактическите съображения в основата на становището засягат твърдяна родствена връзка между част от кандидатите за работа при същия работодател, както и твърдяно несъответствие между подписите, положени в предварително подготвените трудови договори, и подписите в паспортните документи на съответните лица.

Въз основа на изложеното, на 20.03.2026 г. Г. Г., консулско длъжностно лице в Консулската служба при Посолството на Република България в Д., И., е издал оспорения отказ на стандартен формуляр по Приложение № 7 от НУРИВОВР. Като правно основание е посочен чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, а в графа „Допълнителни забележки“ е изписано, че цялостният анализ на данните от заявлението поставя под съмнение автентичността на приложените документи и че са декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните органи при формално спазване на действащата нормативна уредба.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Компетентността на издателя на акта се установява от заповед № 19/23.09.2025 г. на посланика на Република България в Д., с която Г. Г. е оправомощен да съставя, подписва и връчва формулярите по чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР, както и от заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи относно длъжностните лица, овластени да постановяват откази по чл. 10 от

ЗЧРБ.

Спазено е изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание на изискуемите реквизити – оспореният отказ за издаване на виза тип "D" е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.).

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказ за издаване на виза се постановява, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Изложеното от административния орган – съмнение в автентичността на представените документи и деклариране на неверни обстоятелства – представлява различен фактически състав от посочения, а относимият към посочените от ответника факти е уреден в чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ (представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни), който предполага установяване на конкретна неистинност на документ или на данни, а не недостоверност на заявената цел на пребиваването. Несъответствието между посоченото правно основание и изложените фактически съображения съставлява нарушение на материалния закон и самостоятелно основание за отмяна на административния акт.

Безпротиворечиво в практиката по прилагане на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ във всичките му хипотези, е тълкуването на закона в смисъл, че самото становище на ДАНС не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, тъй като то има характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, а законосъобразността му се преценява при оспорване на крайния акт, финализиращ производството.

Неясно е как роднинската връзка рефлектира върху надлежното искане за издаване на виза за работа при общ работодател. Реквизитите на трудовия договор, съобразно трайната практика на административните съдилища, не са от естество да установят отказ от характера на процесния.

В случая органът не е установил по надлежен начин конкретните факти, които изпълват състава на т. 17 от чл. 10 на ЗЧРБ, нито е изложил мотиви, позволяващи да се проследи логическият път от доказателствата до правните изводи.

При тези съображения съдът приема, че оспореният отказ е незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен. С оглед факта, че естеството на волеизявлението не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. Представени са доказателства за заплатени разноски в размер на 5,11 € (пет евро и единадесет евроцента), както и за адвокатско възнаграждение, с отразено плащане в брой в размер на 500 € (л. 66).

Разноските за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение, което попада в границите на установеното с Наредба № 1/2004 на ВАДС, следва да се възложат на Министерството на външните работи.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, I отделение, 84ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. С., гражданин на Република И., [дата на раждане] г отказ за издаване

на виза вид „D“, издаден на 20.03.2026 г. от консулско длъжностно лице в Консулската служба при Посолството на Република България в Д., Република И., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ

ИЗПРАЩА преписката на консулско длъжностно лице в Консулската служба при Посолството на Република България в Д., Република И., за ново произнасяне по заявлението за виза в едномесечен срок от влизане в сила на настоящия съдебен акт, в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на да заплати на Б. С. направените по делото разноси в размер на 505.11 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд